

sagde det ærede Medlem i sin Tale en passant om § 9, at den skulde han ikke komme ind paa, thi det var en selvfølgelig Ting, at den giver Hjemmel til at bruge Penge. Det er dog ikke alene det, § 9 paa Finansloven giver Hjemmel til, det, § 9 giver Hjemmel til, er, at Statsgælden kan forøges med saa og saa store Beløb aarlig. Det er det, § 9 paa Finansloven Aar efter Aar har givet Hjemmel til, og i Henhold til denne Hjemmel er den her omhandlede Gæld stiftet paa lovlige Maade. Ja, det er, hvad jeg har at bemærke for anden Gang til de ærede Medlemmer. Hvad enten de nu tage Afstemningen i Dag, eller de tage den ved 3die Behandling, vil jeg bede ærede Medlemmer handle ud fra samme Forudsætninger, hvorunder de handlede i Fjor; saa ved jeg, de ville vedtage Forslaget.

P. G. C. Jensen: Den højtærede Minister talte først og sidst om Forudsætningerne. Disse Forudsætninger konstruerer den højtærede Minister paa en bestemt Maade og siger: De og de Forudsætninger vare til Stede. Men det er jo ganske urigtigt. Jeg kan sige det for mit eget personlige Vedkommende og for mine Meningsfællers Vedkommende; vi have drøftet disse Spørgsmaal, men der er ikke Tale om, at de Forudsætninger, som Ministeren omtaler, have været til Stede hos nogen. Der kan ikke være Spørgsmaal om den Ting. Naar den højtærede Minister siger, at det ikke var Forudsætningen, at Statsgælden skulde formindskes, den Gang Statsbrandforsikringsloven blev vedtagen, vil jeg dertil svare: Nej, den Forudsætning kunde ganske vist ikke være til Stede af den Grund, at ikke et eneste Menneske satte Spørgsmaalet om Statsgælden i Forbindelse med denne Lov, ikke en eneste tænkte i fjerneste Maade paa, at Loven om Statsbrandforsikringsfonden vedkom Spørgsmaalet om Statsgælden. Derfor kunde der aldeles ikke være Tale derom. Naar Ministeren dog siger det og Gang paa Gang gentager det, er det kun, fordi han bevæger sig i Doktriner og ikke kommer ind paa Virkeligheden; thi Spørgsmaalet forelaa slet ikke, og det er kun kommet frem derigennem, at det nu bag efter har vist sig, at der i Statsregnskabet findes en Anmærkning med smaat Tryk om, hvorledes Reserverpensionsfondens Midler vare anbragte. Det er det hele. Saa nævnedes Ministeren, at den af mine Meningsfæller i Folketinget, som jeg sigtede til, nemlig det ærede Medlem for Køben-

havns 4de Valgkreds (Birck), havde omtalt, at Følgen af den paagældende Paragraf i Brandforsikringsloven vilde være, at Kassebeholdningen blev forøget med 5—6 Mill. Kr. Jeg tror, det var saadan, den ærede Minister udtrykte sig. Ja, det er ganske rigtigt, det har han naturligvis maattet tro, det maatte enhver tro, det maatte ogsaa jeg tro. Naar der staar, at en Fond inddrages i Statskassen, maa man tro, at denne forøges med denne Fonds Beholdning, naar der ikke med det samme siges: Men man bør endelig ikke tro, at der derved kommer Penge ind, for Staten skylder Pengene bort i Forvejen. Ministeren ved det, men fortier det, og naar man ikke faar det at vide af ham, hvorledes skulde man saa komme til at tænke paa det Spørgsmaal. Det er derfor fuldkommen rigtigt, hvad Folketingsmand Birck udtalte: Naar den ærede Minister stadig holder sig til — og det er jo for ham det afgørende Synspunkt —, at der ikke var et eneste Medlem, der, da Loven om Statsbrandforsikringsfonden blev vedtagen, gik ud fra, at Statsgælden blev formindsket, saa siger jeg, at det er en meget letkøbt Bemærkning den, thi den siger aldeles ikke noget, eftersom der ikke er nogen som helst Forbindelse mellem Spørgsmaalet Statsgæld og Spørgsmaalet Brandforsikringsfond. Der er kun den formelle Forbindelse, som Ministeren bag efter har konstrueret, om jeg saa maa sige, ellers vilde den slet ikke eksistere.

Maa jeg endnu bemærke, at den ærede Formand gør mig opmærksom paa, at det paa et saa sent Tidspunkt som det nuværende maaske vilde være uheldigt at forandre en Bestemmelse, som kunde opfattes som tagen tidligere i Mødet, idet forskellige Medlemmer kunne være gaaede ud fra, at der ikke vilde blive Afstemning i Dag, og da jeg finder, at Medlemmer, som have Interesse for denne Sag, bør være til Stede ved Afstemningen, vil jeg fremdeles fastholde, at det rigtigste vil være, at den endelige Afstemning først finder Sted ved tredie Behandling.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Hey: Efter de sidste Bemærkninger vedrørende Afstemningen af den ærede foregaaende Taler skal jeg frafalde Ordet.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.